

že žalobci měli až do doby, než nastala pojistná příhoda, toliko naději na právo z pojišťovací smlouvy a že Amalie M-ová mohla též pojistku dát do zástavy, neboť, jak plyne z dalšího zjištění, nebyla ani pojistka žalobcům do vlastnictví odevzdána. Ovšem žalobci, v jejichž prospěch zní doložka na pojišťovací smlouvě, dočkali se pojistné příhody a nabýli tedy veškerých práv z pojišťovací smlouvy. Ale byla-li pojistka, jak nesporně, dána ještě Amalii M-ovou do zástavy žalovanému za jeho pohledávku proti ní, což se mohlo, jak i odvolací soud připouští, státi právně účinným způsobem, a nabyli-li žalovaný ještě před dostavením se pojistné příhody věcného práva zástavního, nemohlo již toto právo nastoupením pojistné příhody býti ani zrušeno ani změněno a žalobci nabyli majetkových práv z pojistky jen se zachováním tohoto práva, jež pak žalovaný uplatnil ve smyslu § 461 obč. zák. Odvolací soud, dospěv k názoru, že žalobci dostavením se pojistné příhody nabyli práva na plnění ze smlouvy, nemohl z toho vyvoditi, že pojistka v době, kdy ji Amalie M-ová dala žalovanému do zástavy, patřila a dosud patří do vlastnictví žalobců, neboť toto zjištění mělo jim býti jen prostředkem pro ostatní část žaloby, podle níž má býti vyslovena nepřipustnost vedení exekuce na pojistku. Nabytí práv obmyšleného z pojišťovací smlouvy na plnění pojistitelovo z důvodu, že se obmyšlený dočkal pojistné příhody, není totožné s právem pojistníkovým na pojistku do doby, dokud pojistná příhoda se nedostavila. Správně proto rozhodl soud první stolice, zamítнув i tu i onu část žaloby, neboť zamítnutí části druhé plyne nutně ze zamítnutí části první a je úplně zbytečné zabývat se přezkoumáváním, zda jest správným názor odvolacího soudu, že exekuce na pojistku nemůže z toho důvodu býti uznána nepřipustnou, poněvadž exekuce, jak ji vedl žalovaný, nemohla se svými účinky ani dotknouti práv žalobců. Nejsou tu tedy předpoklady pro žalobu ve smyslu § 37 ex. ř. Bylo proto oprávněnému dovolání žalovaného vyhověno, neodůvodněné dovolání žalobců však zamítnuto.

Čís. 7325.

Předpisem čl. 229 obch. zák. jest pouze pro zastupování akciové společnosti na venek a pro spolupůsobení členů představenstva při výkonu této zástupčí moci ustanoveno, že o tom rozhoduje napřed společenská smlouva, pak zákon, není jím však stanoveno, že společenská smlouva může pro styk na venek určití závazným způsobem, v jaké formě smí představenstvo svou vůli za společnost projevovati. Ústní smlouva není pro společnost nezávaznou již proto, že se stala jen ústně, ač stanovy předpisovaly podpisy určitých osob.

(Rozh. ze dne 15. září 1927, Rv I 413/27.)

Žalobě firmy proti akciové společnosti o zaplacení kupní ceny za dodaný skleník procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Odvolací soud vychází z názoru, že jádrem sporu jest otázka, zda závěrečný list ze dne 15. září 1925 založil platný závazek žalované akciové společnosti, a odpovídá na ni záporně, ježto uzávěrka nebyla podepsána podle § 4 stanov žalované společnosti a souhlas člena správní rady Vladimíra J-a, jenž podpis odepřel, s objednávkou skleníku nemůže na neplatnosti nic změnit, protože projev souhlasu v jiné formě jest bez významu. V tom odvolací soud pochybil. Pokud se týče zjištění rozhodných okolností prvního soudu, ničeho na nich nezměnil, podotýká výslovně, že též jako první soud vychází ze zjištění čerpaného toliko ze svědecké výpovědi Theodora R-a. Ovšem dlužno podotknouti, že soud první stolice spatřoval i v předložené korespondenci podporu hodnověrnosti tohoto svědka a zjistil takto, že objednávka byla udělena na pevně a bez výhrady, an R. již dopoledne 15. září 1925 probral s Jaroslavem K-em všechny podrobnosti projektu, ujednal cenu, splátky i dodací lhůtu, že pak odpoledne v kanceláři žalované společnosti napsal objednávku, kterou přečetl K-ovi i Vladimíru J-ovi a předložil k podpisu, že K. ji bez zdráhání podepsal, J. však podpis odepřel s odůvodněním, že toho není třeba, že podpis K-ův zcela postačí, že však proti objednateli samému ničeho nenamítal. Žalobkyně pak obratem potvrdila objednávku, žalovaná ji stornovala dopisem ze dne 22. září 1925, ale žalobkyně storno neuznala. Z těchto zjištění dospěl soud první stolice ke správnému názoru, že objednávka byla pro žalovanou společnost závaznou jako smlouva konsensuální, poněvadž požadavku kolektivního zastoupení žalované podle § 4 stanov bylo vyhověno, když se smlouvou, již uzavřel člen správní rady a ředitel K., projevil souhlas druhý člen představenstva Vladimír J. Nesprávným jest názor soudu druhé stolice, že konsensuální smlouva se nestala hotovou, ježto se projev vůle žalované akciové společnosti nestal ve formě stanovami předepsané, an nebyl závěrečný list podepsán podle stanov. Podle čl. 229 obch. zák. má představenstvo ve formě společenskou smlouvou stanovené prohlášovati svou vůli a za společnost podpisovati. To však neznámá, že společenská smlouva může pro styk na venek určiti závazným způsobem, v jaké formě smí představenstvo svou vůli za společnost projevovati, takže by projev, kdyby se v té formě nestal, byl neplatným. To by se přičilo zásadě čl. 317 obch. zák. (§ 311 uh. obch. zák.), to by znamenalo též obmezení zástupčího oprávnění představenstva, jež je proti třetím osobám neobmezené a neobmezitelné (čl. 231 obch. zák., § 190 uh. obch. zák.). Zákon jen pro zastupování společnosti na venek a pro spolupůsobení členů představenstva při výkonu této zástupčí moci stanoví, že o tom rozhoduje napřed společenská smlouva, pak zákon (Staub-Pisko I. str. 777 až 780, Randa: Handelsrecht II. str. 225). To ještě lépe jest patrné z ustanovení § 185 uh. obch. zák., v němž není zmínky o »prohlášení vůle v určité formě« a jenž toliko praví, že a jak správa dle stanov značí firmu společnosti. Má tedy při písemných projevech vůle představenstvo ji prohlásiti, jak stanovy (zákon) předpisuje. Není však

ani ústní smlouva pro společnost nezávaznou již proto, že se stala jen ústně, nýbrž též princip jako při písemných prohlášeních vůle, platí i pro ústně uzavřené obchody (Pollitzer: Obchodní právo, str. 275). Ze zjištění plyne, že smlouvu se zástupcem žalující firmy projednal ve všech podstatných i podrobných částech ředitel K., jenž i závěrečný list podepsal, že smlouva byla přečtena též přítomnému druhému členu správní rady Vladimíru J-ovi, jenž sice podpis odepřel, ale nikoliv z toho důvodu, že poukazoval na rozhodnutí svého otce, nýbrž proto, že toho není třeba, jelikož podpis ředitele K-a postačí a že sám se smlouvou souhlasil. Schválení smlouvy, uzavřené zástupcem, si žalobkyně sice podle podmínek závěrečného listu vyhradila, ale obchod podle zjištění obratem potvrdila, nemohla tedy žalovaná již obchod jednostranně stornovati, jest jím vázána a proto povinna k zaplacení kupní ceny, jak byla zažalována.

Čís. 7326.

Do usnesení rekursního soudu, jímž byl odmítnut návrh na určení hranic, jest dovolací rekurs nepřipustným.

(Rozh. ze dne 15. září 1927, R II 300/27.)

Rekursní soud odmítl návrh na určení hranic. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs do odmítacího usnesení.

Důvody:

Jde o řízení o obnovu a opravu hranic ve smyslu ustanovení § 850 a násl. obč. zák. Podle § 4 cís. nař. ze dne 22. července 1915, čís. 208 ř. zák. (dílčí novela II.) není v řízení tom přípustna stížnost proti rozhodnutím soudu druhé stolice.

Čís. 7327.

Krevní zkouška může po případě mítí výsledek pro spor o zjištění nemanželského otcovství i tehdy, nemohl-li znalec podle vývoje dítěte vyloučiti, že pochází ze sporné soulože.

(Rozh. ze dne 15. září 1927, Rv II 149/27.)

Žalobě nemanželského dítěte proti žalovanému o zjištění otcovství a placení výživného bylo oběma nižšími soudy vyhověno. Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by o ní znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Dovolání, jež uplatňuje dovolací důvody podle čís. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s., nelze upřítí oprávnění, pokud s hlediska prvního dovolacího